

Fy 2
Det Elskværdige hos de Gamle at
gibe Ngt paa.

Brudevielse

til

Hr. Skibscapitain Claus Schnelle

og

Hømfrene Ingebor Wallem,

holden

paa Oldemoderens, Bispinde Ingebor Bruns

81aarige Fødselsdag,

Den 2den Februar 1827.

af

C. Brun,

Stiftsprovst, og Sognepræst ved Domkirken.

Trykt og forlagt af Chr. Dahl, N. S.

Die Christiane des de Gante de
die des die

Die des die

de

Die des die des die

de

Die des die des die

de

Die des die des die des die
die des die

Die des die des die

de

Die des die

Die des die des die

Die des die des die

~~~~~

„Giver Agt paa dem som saa vandre“. Med disse Ord vilde Apostelen Paulus have vor Opmærksomhed henvendt paa andre Menneskers Forhold, i hans Skriv. til de Phillip., 13 Cap. 17 V. Men ei var det denne intertsigende Opmærksomhed, hvortil han opfordrede, der blot beundrer, forbauser, men hvorved slet intet tages til Estertanke, endnu mindre tjener til Estertilgivning; ei heller var det en Opmærksomhed, der var endnu langt værre, og som altformegeet hørte til vore Dage, hvorved man nok giver Agt paa Andres Forhold, ikke for at opdage det Gode, men for om mueligt at finde Gift, plukke Torne af Roser, ikke for at beundre Dyd, men for at udpege Feil, og stille disse til Skue: en Opmærksomhed, ligesaa skadefro og ondskabsfuld som Pharisæernes: „Og de toge vare paa ham“, Luc. 14. Nei! kun paa det Gode hos de Gode, var det Apostelen vilde have vort Blik henvendt, derfor siger han ei alene: „Giver Agt paa dem som saa vandre“, men ligger til: „Ligesom I have os til et Exempel“. O! den, som selv er god, selv er retskaffen, han giver med Glæde Agt paa Andre, som ligne ham, eller hvilke han selv saa inderlig ønsker at ligne, og bliver glad i sin Aand, selv endnu mere besæ:

stet i det Gode, jo mere sand Rettskaffenhed hos Andre
 han opdager. Den var ligesaa nyttig som elstverdig,
 denne Opmærksomhed. Kjære Brudepar! Og saa vi
 vilde i denne Hvitidsstund lade os være sagt: „Giver Agt
 paa dem som saa vandre“, men idet vi bortvende vor
 Tanke fra den Menighed, til hvem Apostelen talede,
 og fæste vort Blik paa den Tidsalder, hvori vi selv
 leve, saa bliver det et Spørgsmaal: Paa hvem skulde
 vi her helst give Agt? Paa de saa Rettskafne ialmindes-
 lighed? O! tyndt, saare tyndt stod her den Hvede
 blandt Klinten, hvis modne Aar kunde udholde Prø-
 ven for den Alting opklarende Soel. Eller skulde
 den rettskafne Unge her være Gjenstanden for vor Op-
 mærksomhed? O! her var den gode Gjerning endnu
 kun begyndt, kun en Begyndelse og intet mere. Eller
 skulde agtværdig midaldrende Mand eller Kvinde være
 de Personer, ved hvis Daad vi vilde dvæle? O! her
 var det Gode vel fortsat, men dog endnu kun en
 Fortsættelse, og Banen kunde blive lang, og haarde
 de Fristelser, der biede. Nei! det blev vel her sik-
 krest, at gjøre Valget af de gode Gamle, at lade
 dem blive Hovedpersonerne. Hvad de have oplevet,
 erfaret, gennemgaaet, hvorved de har befundet sig
 bedst, der for dem har holdt Prøve under saa man-
 gen Kamp, saa mangen Modgangs Stormvind, deri-
 maa for os ligge de bedste Lærdomme til Efterlevel-
 se. Og kjendte vi da en eller anden Gammel, der
 enten horte blandt dem, der vare gangne til Hvile,
 men hvis Færd var og vil blive os, saalænge vi
 leve, i friskt Minde, eller blandt de endnu levende,
 hos hvem den gode Gjerning var nær ved at fuld-

endes, og hos hvem, da de vare, som Paulus siger: „som skinnende Lys midt iblandt en vanartig Slægt“. Det var meer end sandsynligt at „den Gud, som havde begyndt en god Gjerning, ogsaa vilde fuldende den indtil vor Herres Jesu Christi Dag“, saa lader os fra dem hente vort Lys, lader os med Hensyn til dem, ogsaa tage vor Deel af Apostelens Opfordring: „Giver Aigt paa dem som saa vandre!“ Syrach skal give os Medhold i vort Valg, naar vi læse i hans Bogs 2. Cap. 10 B.: „Seer hen til de Gamle“. „Hvo af dem“, spørger han, „troede paa Herren, og blev beskæmmet? Hvo af dem blev i Herrens Frygt, og blev forladt? Hvo af dem paa kaldte Ham, og Han foragtede dem?“

Uf Ordene vilde vi udlede:

Det Elskværdige hos de Gamle at give Aigt paa.

„Hvo af dem troede paa Herren, og blev beskæmmet?“ Den elskværdige Tro, Syrach vilde her vi skulde give Aigt paa, var den praktiske, den tilids- og taknemmelighedsfulde Tro, hvori de Gamle saae Herren deres Gud i Alt, hvad der beegnedede dem, tilfreds Ham Alt, takkede Ham for Alt, og paa Alt ventede fra Ham et godt Udfald, i hvor gaadefuldt og indviklet Meget og Mangt end kunde forekomme dem. Skjøndt de vist ikke sov paa deres

Post, eller lagde Hænderne i Skjodet, men brugte
 trolig de Kræfter og Evner, hvormed de kom fra
 Skaberens Haand, saa var det dog deres ydmyge
 Tilstaelse, saaledes som Gud læste den i deres Hjer-
 te: „Ikke os, Herre! ikke os, men Dit Navn Æren!“
 Og hvo af dem kunde da „blive beskæmmede“, be-
 dragne? Nei! derfor sang de ogsaa af Hjertet, naar
 de istemte:

„Det aldrig nogen Mand bedrog, at lade Herren raade“.

Og vilde vi oversætte Syrach's Spørgsmaal bogstaves
 lig, og da spørge: „Hvo af dem blev til Skamme?“
 saa skulde ogsaa Ordene saaledes holde Prøve. Nei!
 De bleve ikke til Skamme, disse Gode. Gud hørte
 deres ensfoldig udtrykte, men høist betydningsfulde Bøn:
 „Gud bevare os fra Verdens, men for Alting fra
 den evige Skam!“ Deres selstabelige Beskedenhed, der
 her gif Haand i Haand med deres Ydmyghed mod
 Gud, hvor lønte den sig ikke allerede her, ikke med
 en afkyngning, men frivillig Høiagtelse af alle Gode,
 og hvor kunde den vel andet? I det de upartist, og
 uden al Noind, lod Andres Fortjenester vederfares
 Ret, var deres egen Færd saa stille, saa ubemærkt.
 Endog over deres Raldbøjninger høllede der en stille
 Mand. Under Bøn og Tak til Gud, men uden al
 Bram og Larm, bleve de færdige med deres Gjer-
 ning, ikke som de Forfængelige, der, naar de vilde
 vise sig, gjøre Opsigt, blive bemærkede, larme og
 støie over yderlige Smaating, som skulde de flytte
 Bjerge. Nei! i stille Retfæstethed henvandrede de

deres Bane, medens Verden gif dem 100 Gange forbi, uden at vide at de vare til.

„Hvo af dem“, spørger Syrach fremdeles, „hvo af dem blev i Herrens Frygt, og blev forladt?“ Ingen Konst at begynde med Guds frygt og ende med Last og Bantro, men at vedblive, fuldende, dette var det som kronede de Gamles Forhold; denne elskværdige Bestandighed, Standhaftighed, hvorved de, „tro indtil Enden, fik Livets Krone, tro over Lidet, sattes over mere, og gif ind til deres Herres Glæde“. Denne Bestandighed, der ogsaa viste sig i enhver af deres hellige Forbindelser, i deres ærværdige Trofskab baade i Egtefælle og i Venfælle, hvorved de altid „holdt Ektefælleforholdet hæderligt“, aldrig „kunde glemme deres første Kjærlighed“, aldrig førend i Døden kunde trække Trofskabshaanden tilbage, og da kun for med den hilsede igjen uadskillelig at omarme, hvorved de vedbleve at være Venner da, naar „En Ven kjædetes i Nød“, og hvor det skulde vise sig, om det var Sandhed: „En Ven elsker altid“. Hvo af dem blev derfor ogsaa, som Syrach spørger, eller kunne vel „blive forladt?“ Hvad han i det Foregaaende forstod ved, at de ikke bleve bestæmmede, har han her nærmere forklaret ved at spørge: „Hvo af dem blev forladt?“ Nei! saa lidt som Gud forlod dem, bleve de heller ikke forladte hverken af Troen eller Haabet. Deres Erfaring var Davids: „Jeg har været ung, og er bleven gammel, men jeg har endnu ikke seet en Retfærdig forladt, ei heller hans Sæd, naar den søgte efter Brød“. Deres Guds frygt blev Moder til det Haab, som ikke bestæmmede, og ledte

fagebe af begge disse Skrytsengle, opholdtes deres Mod og Kraft. Ikke vil jeg hermed sige, at disse Gode aldrig kunne blive tvivlraadige, betænkkelige, at aldrig nogen Eviel kunne undfanges og fødes i deres Sjæl, nei! da maatte jeg glemme, at de vare Mennesker; nei! jeg vil kun hermed sige, at naar de fra deres Side havde gjort Alt, anbefalet Herren deres Gud enhver indviklet Sags Udfald, saa undfaldtes de ikke Hverken af Tro eller Haab, og derfor heller ikke Hverken af Mod eller Fasthed; de gjorde som Apostelen siger: „visse Skridt med Fødderne“, fortsatte mandig og bestemt deres Vane. Indskriften i deres Skjold var indflettelig:

„Tro Herren vel,
 „Gjør Ret og Skjel,
 „Saa hjælpes Du og Dine;
 „Forlad Dig til
 „Gud aldrig vil
 „Slaae Haanden ud af Sine“.

Endelig spørger ogsaa Syrach: „Hvo af dem paakaldte Ham, og Han foragtede dem?“ Nei! altfor ærværdig var deres Guds-paakaldelse, altsformegit udmærkede den sig i Mand og Sandhed, til at den skulde fortjene Guds Foragt. Nei! tværtimod maatte Han, den Alvidende, der seer i Løndom, naar Han saae disse Gode „gaae ind i sit Konkammer, og lukke sin Dør til, og bede til deres himmelske Fader, gjen-

gjælde dem derfor aabenbar". Der var ogsaa Noget, som saa meget udmærkede deres Bøn, og hvorfor de kunne ikke andet end vinde den Høiestes Bisald, og det var den Deeltagelse, hvormed de indsluttede Andre i denne, gjorde ei alene Bønner, men ogsaa „Forbønner og Taksigelser for alle Mennesker". Og hvo der har bragt det saavidt i Gudsfrugt, at han ogsaa af Hjertet kan bede Godt for Andre, hans Forædling er vel nær ved at blive saa fuldmoden, som den her kan blive. Overgif Kjærlighed endogsaa Troen og Haabet, saa fuldendte den da ogsaa her Materiet af disse de Gamles ærværdige Billede. Ingen Under derfor, at de Gamles selskabelige Kjærlighed havde langt mere tiltrækkende, end den meest glimrende Vittighed i vore Dage, thi Gudsfrugt var dens Moder, eller at disse Ærværdige ikke kunne tillade sig at være spids, efterstiklende, bidende, eller i sine Domme at være skarp og skjærende, der stred saa aldeles mod den Christendoms blide og fredelige Aand, hvoraf de vare besjælede. Nei! som Fredens Aand hvilede over dem selv, saa lod de ogsaa Andre med Fred, enhver Anden staae og falde for sin egen Dommer. Den var saa modsat deres Aand af Tidssaaenden nuomstunder, da det synes, som om man ikke kan være glad, uden at have andre Mennesker til Bedste, og som om selskabelig Fortjeneste bestod i, at lade en enfoldigere, en mindre talentfuld Broder eller Søster holde Lyset, da det skeer meer end nogensinde, hvad David i Psalmen, den 140, klager over: „De stærpe deres Tunge som en Slange, der er Oglers Forgift under deres Læber". Nei! ikke saa

De retskafne Gamle; sammendræge vi her Alt under
 Eet, saa var Tro, Haab og Kjærlighed de 3
 store Lys, hvorfor, idet vi saae hen til dem, som
 troede og ikke bleve bestæmmede, flygtede Gud og
 ikke bleve forladte, paafaldte Gud og vandt hans Vel-
 behag, fik de ogsaa fuldkommen Fordring paa denne
 vor Opmærksomhed: „Giver Alt paa dem som saa
 vandre!“

Kjære Brudepar! Naar det vel var de retskaf-
 ne Gamles Forhold ialmindelighed, paa hvilket jeg
 her har fæstet vort Blik, men dog ikke kunne nægte,
 at en eneste Gammel, endnu levende Olding, var
 det isærdeleshed, som ledde min Aand til denne Be-
 tragtning, mon jeg heri skulde være at fortænke?
 Mon jeg, som Søn, skulde have gjort mig skyldig i Ube-
 stedenhed, naar jeg ligger intet Skjul paa, men er
 klarer høitidelig, at Hun, under hvis Hjerte jeg selv
 har lagt, Oldingen den bedagede, der idag fylder sit
 81de Aar, og i hvem jeg har fundet, hvad jeg læser
 i Kong. B. 11 Cap.: „David, min Tjener, skal
 stedse have et Lys, et Exempel for mit Aasyn i Jeru-
 susalem“, hun var det, der, ligesom jeg med en vis
 Stoltthed kaldte hende min Moder, ogsaa blev min
 Terts og mine Betragtningers Moder? Nei! lad det
 end være dristigt, men ubestødet skal det dog ikke
 være, især da jeg frimodig tør henfalde til Samti-
 diges Vidnesbyrd, der har kjendt og kjendt hende,
 med disse Spørgsmaale: Blev hun vel bestæmmet
 ved sin Tro? Er hun endnu forladt af sit Haab?
 Hvor er den Plet hun har sat paa sin Kjærlighed?

Nei! de brænde endnu klart disse 3 skjønne Lys i
 hendes lille Hytte. Og Du, kjære Brud! hendes
 Datterdatter, der bær hendes Navn, skulde det vel
 for Dig i denne Høitidsfund, da Du staaer færdig
 at gjøre et saa vigtigt Skridt i Dit Liv, være uden
 Nytte og Velsignelse, naar jeg lod det være et fest-
 ligt Alvorsord til Dig: „Seer hen til denne Gam-
 le!“ eller: „Giver Aigt paa dem som saa vandre!“
 Nei! da maatte jeg ikke kjende Exempels Kraft, om
 jeg ikke anvendte det i et Øieblik, da det ikke kunde
 være uden Indtryk paa et uførdærvet Hjerter. Og
 saameget mere blev det min Pligt, som jeg paa Din
 bedste Bryllupsdag, da jeg viede Dig til vor Sjæls
 evige Brudgom, og gjorde denne hans Forbring gjel-
 dende: „Giv mig dit Hjerter“, nedlagde disse 3 vig-
 tige Skatte i Din Haand, for hvis Anvendelse Du
 paa hin Dag skal gjøre Regnskab: Tro, Haab,
 Kjærlighed. Du har seet, kjære Brud! hvorledes
 disse Skatte endnu skinner som Juveler i vor Gam-
 les Graahaarskrone, hvorledes hun daglig fra dem
 fik sit aandelige Livs Ophold, Mod og Kraft og
 Sjælsstyrke i saa mangen Kamp, og Ingen og In-
 tet kunde gjøre hende ulykkelig, fordi hun „levede i
 den Guds Søns Tro, som har elsket os saa inder-
 lig, og givet sig selv hen i Døden for os“. Du
 har seet — og giver Aigt paa dem som saa vandre
 — hvorledes Din egen Moder, der ogsaa bær Older-
 moderens Navn, gaaer saa tet i hendes Gudsfrygtig-
 heds og Rettskaffenheds Spor, saa at det ret seer
 ud til, at Ihukommelsen af Navnet Ingebor vil
 blive til en sand Guds Velsignelse. Du har seet —

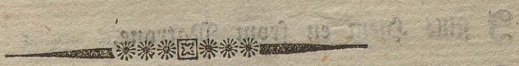
hvorledes det just nu, da Skilsmissebægeret ræktes hende, kom hende saavel med at have Religion i Hjertet, at denne var gaaet i Arv til hende fra hendes Fædre, hvorledes den gjorde hende, ved Haaret om den skjonne Samlingstime, det samme Farvel lettere, og saaledes skal hun, i Kraft af den, endnu i Aften kunne være glad i denne Din Høitid, ikke lade sig sin Glæde forbitte, fordi hun veed med Visshed, at den gode, brave Vortreisende har det vel, og at det gaaer hans Efterladte vel, og dette var værd at give Agt paa.

Og De, velædle Hr. Brudgom! naar jeg først nu henvender mig til Dem, saa maae Dagen, der udfaares til vor Fæst, ogsaa her være min bedste Undskyldning! Upassende vilde det og være, om jeg til Dem gjorde anden Anvendelse af min Betragtning, end denne: Savn aldrig paa Deres Veie den Tro, det Haab, den Kjærlighed, hvorom jeg haver talet, saa vil Deres Hjerter vinde Fasthed i det Skjonne og Gode, saa vil Mandens og Huusfaderens Pligter blive dem lettere; Ja! De vil da kunne sige om enhver af dem: „Dit Lag er gavnligt, og din Byrde let“. Og da skal Guds Ansigt gaae for Dem, og give Dem Lykke paa alle Deres Veie! Ja! Han „lade sit Ansigt lyse for eder Begge, at I maae kjende hans Veie paa Jorden, og hans Salighed blandt alle Folk!“ Han lade denne Dag være til Glæde for eder Selv, for Husets Moder, Enken, der satte sit Haab til Gud, for Oldemoderen, for Sødske, og enhver, der deeltager i eders Skjæbne, og hvor skal de denne Stund af ham være velsignet, om I en-

gang, naar dette Vaand ved Døden skulde opløses, kunne selv spørge af egen Erfaring: „Hvo troede paa Herren, og blev beskæmmet? Hvo blev i Herrens Frygt, og blev forladt? Hvo paa kaldte Ham, og Han foragtede Ham?“ Amen.

o f o i g n o r o a e i d e r t j e n t

o f o i g n o r o a e i d e r t j e n t
o f o i g n o r o a e i d e r t j e n t
o f o i g n o r o a e i d e r t j e n t
o f o i g n o r o a e i d e r t j e n t
o f o i g n o r o a e i d e r t j e n t

o f o i g n o r o a e i d e r t j e n t
o f o i g n o r o a e i d e r t j e n t
o f o i g n o r o a e i d e r t j e n t
o f o i g n o r o a e i d e r t j e n t
o f o i g n o r o a e i d e r t j e n t

S a n g
 ved Bryllupsbordet, fra en gammel Ven.

Mel. Fryd dig, o Konge! o. s. v.

I stille Hjem en from Matrone,
 Som længe, længe hædret bar
 Bedaget Alders Sølvkrone,
 Sin Fødselsdag oplevet har,
 Og Dagen dobbelt festlig er
 En Datterdatter Brud hun seer.

Vor Mordahl Bruns den hulde Mage,
 Saa værdig til hans Kjærlighed,
 Af Sorg nedsvøiet stod tilbage
 Med Graad paa Kind — i Hjertet Fred!
 Hun var ham værd — til Døden troe,
 O! det gav Hjertet Haab og Røe.

Ja, Gud, hvis Verinde saa trolig
 Den ædle Brun udførte her,
 Forlod ei Enkens dunkle Bolig,
 O! det opklartes atter der.
 I Kredsen af en talrig Æt
 Blev Livets Aften blid og let.

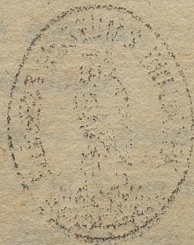
Hun deler denne Aftens Glæder,
 Den Gamle, i sit stille Hjem;
 Til Gud hun for de Unge beder,
 Og hjærlig hun velsigner dem.
 Den Gamles Aftenrøde blid!
 De Unges Fremtid, Glædens Tid!

The first of these is the
 fact that the
 of the
 of the
 of the

The second of these is the
 fact that the
 of the
 of the
 of the

35624